

DAN SIMMONS HYPERION

Çeviren

N. Can Kantarcı

ithaki

GİRİŞ

Hegemonya Konsülü, fildişi uzaygemisinin balkonuna oturmuş, çok eski ama iyi bakılmış bir Steinway'de Rahmaninof'un Do Diyez Minör Prelüt'ünü çalarken, büyük, yeşil, kertenkeleyi andıran şeyler aşağıdaki bataklıklarda böğüre böğüre bir belirip bir kayboluyordu. Kuzeyde gök gürültülü bir fırtına oluşmaktaydı. Siyaha çalan mor bulutlar, dev açıktohumlulardan oluşan bir ormanın tepesinde keskin bir tezatla duruyordu; şiddetli gökyüzüne hâkim bulut yığınlarının yüksekliği dokuz kilometreyi buluyordu. Ufukta şimşekler dalga dalga çakıyordu. Geminin daha yakınlarındaki bulanık, sürüngensi şeylerden bazıları arada sırada mania alanına dalıyor, haykırıyor ve sonra da çivit rengi sislerin arasında hızla uzaklaşıyordu. Prelüdün zorlu bir noktasına odaklanan Konsül, yaklaşan fırtınayı ve gece karanlığının çökmesini umursamıyordu.

İşhat alıcısı ince bir melodiyle çalmaya başladı.

Parmakları tuşların hemen üzerinde kalan Konsül dinledi. Gök gürültüsü, ağırlaşmış havada usulca gümbürdüyordu. Açıktohumlularla dolu ormandan leşçil bir sürünün kederli uluması geldi. Bu sese karşılık aşağıdaki karanlıkta bir yerde, küçük beyinli bir yaratık borazan gibi bir sesle meydana okudu, sonra da sessizleşti. Aniden gelen sessizlikte, sadece mania alanının sesleri hissediliyordu alttan alta. İşhat yeniden çaldı.

Konsül, “Kahretsin,” dedi ve gelen çağrıyı cevaplamak için içeri gitti.

Bilgisayar ayrışan takiyon atışını birkaç saniyede dönüştürüp deşifre ederken, Konsül kendine bir kadeh viski koydu. *Diskey** yeşil yeşil yanıp sönerken projeksiyon oyunuğunun minderlerine usulca bıraktı kendini. “Oynat,” dedi.

“Hyperion’a dönmek üzere seçildiniz,” dedi kısık bir kadın sesi. Görsellerin tamamı daha oluşmamıştı; aktarım kodlarının sinyali dışında havaya boşluk hâkim olmaya devam ediyordu; Konsül de bu durumdan, ışhat akışının Hegemonya’nın idari dünyası Tau Ceti Merkezi’nden geldiğini anlıyordu. Konsül bu sayede ışhat aktarım koordinatlarına geldiğini anladı. Meina Gladstone’un yıllanmış ama hâlâ güzel sesini karıştırmasına olanak yoktu. “Shrike Hac Yolculuğu’nun bir üyesi olarak Hyperion’a dönmek için seçildiniz,” diye devam etti ses.

Konsül *Hadi canım oradan*, diye geçirdi içinden ve projeksiyon oyunuğundan kalktı.

“Siz ve diğer altı kişi, Shrike Kilisesi’nce seçildiniz ve Tüm Şey tarafından onaylandınız,” dedi Meina Gladstone. “Kabul etmeniz, Hegemonya’nın çıkarıdır.”

Konsül, sırtı titreşen aktarım kodlarına dönük, kıpırdamadan duruyordu oyukta. Arkasına dönmeden kadehini kaldırdı ve viskisinin dibini gördü.

“Durum çok karışık,” dedi Meina Gladstone. Sesi bıkkındı. “Konsüllük ve Özerk Yönetim Konseyi’nin bize üç standart hafta önce ışhatladığına göre Zaman Kabirleri’nde açılma emareleri görülüyor. Kabirlerin etrafındaki anti-entropi alanları süratle genişliyormuş ve Shrike da oldukça güneyde, Yular Sıradagları olduğu bölgelerde görülmeye başlamış.”

Konsül dönüp kendini minderlere bıraktı. Meina Gladstone’un çok yaşlı yüzünün bir holosu oluşmuştu. Sesi nasıl yorgun geliyorsa, gözleri de bir o kadar yorgun bakıyordu.

* Klavyeli ekran, dokunmatik ekran. İngilizcede display+keyboard kelimelerinin birleştirilmesinden oluşuyor. -yhn

“Zaman Kabirleri açılmadan önce Hyperion’daki Hegemonya vatandaşlarını tahliye etmek için bir GÜÇ:uzay timi Parvati’den ânında gönderildi. Zaman borçları, üç Hyperion yılından hallice olacak.” Meina Gladstone durdu. Konsül, Senato CEO’sunun hiç bu kadar suratsız görüldüğünü hatırlamıyordu. “Tahliye filosu vaktinde gelecek mi bilmiyoruz,” dedi, “ama durum daha da karmaşık. Atılmışlar’dan oluşan en az dört bin... birimlik... bir göçer kümenin Hyperion sistemine yaklaştığı tespit edildi. Tahliye timimiz, Atılmışlar’dan ancak hemen önce varabilecek gibi görünüyor.”

Konsül, Gladstone’un tereddüdünü anlıyordu. Bir Atılmış göçer kümesi tek kişilik koçkâşiflerden, üzerlerinde on binlerce yıldızlararası barbar bulundurabilen teneke şehirler ve kuyrukluyıldız kalelerine kadar çok farklı boyutlarda gemiler bulunabilirdi demek içerebilirdi.

“GÜÇ kurmay başkanları, Atılmışlar’ın büyük hamlesinin bu olduğuna inanıyor,” dedi Meina Gladstone. Geminin bilgisayarı holoyu, kadının kahverengi, hüznünlü gözleri Konsül’e doğrudan bakacak şekilde konumlandırmıştı. “Zaman Kabirleri’ni ele geçirmek adına sadece Hyperion’a mı hâkim olmak istiyorlar yoksa bu yaptıkları Âlemağ’a karşı topyekûn bir saldırı mı, göreceğiz. O sırada, Camn Sistemi’nden, uzakatış inşa taburu da olan bir GÜÇ:uzay savaş filosu ânında mobilize edildi ve tahliye timine katılması için yola koyuldu fakat gidişata göre bu filo geri çağırılabilir.”

Konsül kendi kendine onaylarcasına başını sallayıp viskisini dudaklarına götürdü dalgın dalgın. Kaşlarını çatarak baktığı boş bardağı, holo oyunu kalın halı kaplamasına bıraktı. Askeri herhangi bir eğitimi olmamasına rağmen, Gladstone ve kurmay başkanların karşı karşıya kaldığı zorlu taktiksel kararı anlayabiliyordu. Hyperion sisteminde –korkunç bir masraf yapılarak– alelacele askeri bir uzakatış kurulmadıkça, Atılmış istilasına karşı koymak imkânsızdı. Zaman Kabirleri’nin barındırdığı sırlar, Hegemonya’nın düşmanının eline geçecek-

ti. Eğer filo uzakatışı vakti zamanında inşa etmeyi *başarır* ve Hegemonya, GÜÇ'ün bütün kaynaklarını sadece çok uzaklardaki kolonyal Hyperion dünyasını savunmak için kullanırsa, Âlemağ bu sefer de Atılmışlar'ın perimetrede başka bir yere saldırma riskini, hatta en kötü senaryo düşünülecek olursa, barbarların uzakatışı ele geçirip Ağ'ın içine sızma riskini göze almış olacaktı. Konsül, zırhlı Atılmış birliklerinin uzakatış portallarından geçip yüzlerce dünyadaki savunmasız şehirlere girişini gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Konsül, Meina Gladstone'un holosunun içinden geçti, bardağını aldı ve bir viski daha almaya gitti.

Yaşlı CEO'nun imgesi "Shrike'a hac yolculuğuna katılmak için seçildiniz," dedi, basının Lincoln'le, Churchill'le, Alvarez-Temp'le ya da o sırada tarihsel olarak hangi Hicret-öncesi efsane modaysa onunla karşılaştırmaya bayıldığı yaşlı CEO'nun imgesi.

"Tapınakçılar ağaçgemileri *Yggdrasill*'i gönderiyorlar," dedi Gladstone, "tahlie timi komutanına geminin geçmesine izin vermesi için talimat verildi. Üç haftalık zaman borcuyla *Yggdrasill*'le gemi Parvati sisteminden kuantumlamadan buluşabilirsiniz. Shrike Kilisesi tarafından seçilen diğer altı hacı da ağaçgemide olacak. İstihbarat raporlarımıza göre yedi hacıdan en az bir tanesi, Atılmış ajanı. Bu noktada... ajanın kim olduğunu anlamamız... imkânsız."

Konsül gülümsemeden edemedi. Yaşlı Gladstone, aldığı pek çok risk arasında bir de *Konsül*'ün casus olma ve dolayısıyla bir Atılmış ajanına kritik bilgi ıshatlamakta olduğu ihtimalini de düşünmek zorundaydı. Ama kritik bir bilgi *vermiş* miydi? Gemiler Hawking motorlarını kullanır kullanmaz filo hareketleri tespit edilebilirdi ve eğer Konsül *gerçekten* casussa, CEO'nun yaptığı bu açıklamanın nedeni, onu yıldırma olabilir. Gülümsemesi yüzünden yavaşça silinen Konsül, viskisini yudumladı.

"Seçilen yedi hacı arasında Sol Weintraub ile Fedmahn Kassad da var," dedi Gladstone.

Konsül'ün kaşları daha da çatıldı. Yaşlı kadının görüntüsünün etrafında toz taneleri gibi titreşen dijital rakam kümesine baktı. İşhat aktarımının bitimine on beş saniye kalmıştı.

“Yardımaınıza ihtiyacımız var,” dedi Meina Gladstone. “Zaman Kabirleri ve Shrike’in sırlarının açığa kavuşturulması elzem. Bu hac yolculuğu son şansımız olabilir. Atılmışlar Hyperion’u ele geçirecek olursa, gönderdikleri ajan ortadan kaldırılmalı ve Zaman Kabirleri ne olursa olsun mühürlenmeli. Hegemonya’nın kaderi buna bağlı olabilir.”

Buluşma koordinatları sinyali dışında aktarım bitmişti. “Yanıt?” diye sordu geminin bilgisayarı. Korkunç miktarda enerji söz konusu olmasına rağmen uzay aracı, galaksinin insanların yaşadığı kesimlerini birleştiren o aralıksız IHH* akışlarına kısa, şifreli bir fişkurtı sıkıştırabiliyordu.

“Hayır,” dedi Konsül ve dışarı çıkıp balkonunun korkuluğuna yaslandı. Gece çökmüştü, bulutlar alçaktı. Tek bir yıldız bile görünmüyordu. Kuzey yönünde arada sırada çakıveren şimşekler ve bataklıklardan usulca yükselen fosfor ışığı olmasa, karanlık katıksızdı. Konsül birden, o saniye, isimsiz bir dünyadaki tek bilinç sahibi varlık olduğunu hissetti fazlasıyla. Bataklıklardan gelen çok ama çok eski gece seslerini dinlerken ertesi sabahı düşünmeye başladı: ilk ışıkla beraber Vikken EMA’sına** atlayıp günü güneş ışığının altında geçirmeyi, güneydeki eğreltiotu ormanlarında büyük av hayvanları avlamayı ve akşam olduğunda da gemiye dönüp şöyle yanında buz gibi bir birayla güzel bir biftek yemeyi düşündü. Konsül, avın verdiği o keskin zevki ve yalnızlığın getirdiği bir o kadar keskin huzuru düşündü: Hyperion’da yaşamış olduğu o acılar ve kâbuslar sonucunda kazandığı huzuru.

Hyperion.

Konsül içeri girdi, balkonu içeri topladı ve iri yağmur dam-

* Işık Hızından Hızlı. -yhn

** Elektromanyetik Araç. -yhn

laları düşmeye başlarken gemiyi mühürledi. Sarmal merdivenleri çıkararak geminin tepesindeki uyku kabinine geldi. Dairesel odanın karanlığını sadece sessiz şimşek patlamaları bozuyor, tavandaki pencereden derecikler hâlinde akan yağmurun hatlarını bir anda gösteriveriyordu. Konsül üstündekileri çıkardı, sert şilteye sırtüstü uzandı, ses sistemini ve dışsal müzik pikaplarını açtı. Kulakları fırtınanın öfkesinin, Wagner'in "Valkürelerin Uçuşu"nun şiddetiyle karışımına tanık oluyordu. Kasırga sillelerle saldırıyordu gemiye. Tavan penceresi bembeyaz parlarken göğün gümbürtüsü odayı dolduruyor, Konsül'ün retinalarında cayır cayır art görüntüler bırakıyordu.

Wagner bir tek gök gürültülü fırtınalarda iyi gidiyor, diye düşündü. Gözlerini kapadı ama şimşek, kapalı gözkapaklarının ardından bile görünüyordu. Zaman Kabirleri'nin yakınlarındaki alçak tepelerdeki devrilmiş yıkıntıların arasından esen buz kristallerinin pırıltısını ve Shrike'in varolması imkânsız bir ağacın dalları gibi uzanan metal dikenlerinin soğuk çelik ışıltısını hatırladı. Geceleri gelen haykırıışları ve Shrike'in bizzat kendisinin o yüz façetalı, yakut ve kan kırmızısına çalan bakışlarını hatırladı.

Hyperion.

Konsül, sessizce bilgisayara bütün hoparlörleri kapamasını emretti ve gözlerini kapatmak için bileğini kaldırdı. Birdenbire çöken sessizlikte uzanmış yatarken, Hyperion'a dönmenin ne kadar delice olacağını düşünüyordu. O uzak, esrarengiz dünyada Konsül olarak geçirdiği on bir yıl boyunca, gizemli Shrike Kilisesi, gezegen-dışı hacıların olduğu bir düzine filikanın dağların kuzeyindeki Zaman Kabirleri'nin etrafındaki rüzgârlı çoraklıklara yola çıkmasına izin vermişti. İçlerinden hiçbirini geri dönmemişti. Ve normal zamanlarda olmuştu bu, Shrike'in zamanın dalgalarının ve kimsenin anlamadığı güçlerin esiri olduğu, anti-entropi alanlarının Zaman Kabirlerinin sadece yirmi otuz metre etrafını sardığı dönemdeydi. Ayrıca bir Atılmış istilas tehdidi de yoktu ortada.

Konsül, Shrike'ı düşündü; onun Hyperion'ın istediği yerine gitmekte özgür olduğunu, fizik kanunlarına meydan okuyan, bir tek ölüm aracılığıyla iletişim kuran yaratığın karşısında çaresiz kalacak milyonlarca yerli halkı, binlerce Hegemonya vatandaşını düşündü ve kabinin sıcaklığına rağmen ürperdi.

Hyperion.

Gece de fırtına da geçti. Yaklaşan şafağın önünden hızla bir fırtına cephesi daha ilerliyordu. İki yüz metre uzunluğundaki açıktohumlular, inen sağanağın altında eğilip savruluyordu. İlk ışıktan hemen önce Konsül'ün fildişi uzaygemisi, ardında mavi plazmadan bir iz bırakarak yükseldi ve birbiri üstüne yığılmaya devam eden bulutları delip geçerek uzaya, randevu noktasına doğru yola çıktı.

Konsül, ancak kriyojenik füğde geçirilen dönemlerin neden olacağı türden bir baş ağrısı, boğaz kuruluğu ve görüp de unuttuğu yüzlerce rüyanın hissiyle uyandı. Gözlerini kırptı, alçak sedirde doğruldu ve derisini bırakmayı reddeden sensör bantlarının sonuncularını da sersem sersem çıkardı. Penceresiz, yumurtayı andıran odada iki çok kısa mürettebat klonu ve bir tane de çok uzun, başı kukuletalı Tapınakçı vardı. Konsül, klonlardan birinin uzattığı, çözülme sonrası geleneksel olarak yapılan portakal suyu ikramını kabul etti ve iştahla içti.

15

“Ağaç, Hyperion’dan iki ışık dakikası ve beş saatlik seyahat uzaklığında,” dedi Tapınakçı. Konsül, kendisiyle konuşanın Tapınakçıların ağaçgemisinin kaptanı ve Ağacın hakiki Sesi Het Masteen olduğunu anladı. Konsül’ün belli belirsiz anladığı şey ise, Kaptan tarafından uyandırılmanın büyük bir onur olduğuydu ama füğden çıkışı bu durumu takdir edemeyecek kadar sersemletmiş, onun kafasını karıştırmıştı.

“Diğerleri uyanalı birkaç saat oldu,” dedi Het Masteen ve klonlara kendilerini yalnız bırakmalarını işaret etti. “En başta-ki yemek platformunda toplandılar.”

Konsül kendi kendine hafifçe homurdanıp bir içki aldı. Boğazını temizleyip yeniden konuşmayı denedi. “Teşekkürler, Het Masteen,” demeyi başardı. Konsül, yumurtamsı odayı kaplayan koyu çimen rengi haliya, yarı saydam duvarlarına,

seddağacından yapılma kavis verilmiş tek parça destek kirişlerine bakarken, daha ufak olan ortam podlarından birinde olduğunu fark etti. Gözlerini kapattı ve Tapınakçı gemisi kuantumlamadan hemen önceki randevuya dair anılarını hatırlamaya çalıştı.

Konsül, randevu noktasına yaklaşırken bir kilometre uzunluğundaki ağaçgemiye ilk gördüğü anı hatırlıyordu; ağaçgeminin ayrıntıları, etrafını küresel bir sis gibi saran, makine ve erg üretimi gereksiz manyetik alanlar tarafından bulanıklaşsa da yapraksı gövdesi binlerce ışıkla ıslıl ışıldı; yaprakların arasından, ışıklar yaprakların arasından, ince ortam podlarından ya da sayısız platform, köprü, komuta güvertesi, merdiven ve çardaktan parlıyordu. Ağaçgeminin tabanında, mühendislik ve kargo küreleri aşırı büyük ağaç urları gibi kümelenmişken, motorunun mavi ve eflatun huzmeleri on kilometre uzunluğunda kökler gibi peşinden geliyordu.

16

“Diğerleri bekliyor,” dedi Het Masteen usulca ve başıyla alçak minderleri gösterdi; minderlerin üstünde Konsül’ün valizi, bir emriyle açılmaya hazır şekilde duruyordu. Tapınakçı düşüncelere dalmış bir hâlde seddağacından kirişlere bakarken, Konsül yarı resmi akşam kıyafetlerini giydi: bol siyah pantolon, cilalanmış gemi botları, belde ve dirseklerde genişleyen beyaz ipek bluz, topaz yaka korsesi, apoletleri uzun ince kesen Hegemonya kırmızısıyla süslü siyah yarım pardösü ve açık altın renginde trikorn şapka. Kıvrımlı duvarın bir kısmı, aynaya dönüştü. Konsül karşısındaki görüntüye baktı: yarı resmi akşam kıyafeti giymiş, artık orta yaşlı denemeyecek kadar yaşlı, teni güneş yanığı olmakla beraber hüzünlü gözlerinin altında tuhaf bir solukluğu olan bir adamdı karşısındaki. Konsül kaşlarını çattı, başını hafifçe salladı ve döndü.

Het Masteen’in eliyle işaret etmesiyle Konsül, poddaki bir dilatasyonun içinden geçen uzun boylu, cübbeli figürü takip etmeye başladı; ağaçgeminin gövdesinin heybetli kabuğunun etrafından kıvrılıp yükselerek gözden kaybolan bir yürüme

yolundan gidiyorlardı. Konsül durdu, yürüme yolunun kenarına gitti ve gitmesiyle hızla geriye adım attı. Aşağıya –ağacın tabanına hapsedilmiş tekilliklerce üretilen altıda bir standart yerçekiminden yaratılıyordu aşağısı– mesafe en az altı yüz metreydi ve korkuluk yoktu.

Tırmanışlarını bir süre sessizce sürdürdükten, otuz metre gittikten ve yarım gövde spiralini geride bıraktıktan sonra ana gövde yürüme yolundan çıkıp zayıf mı zayıf bir asma köprüden geçtiler ve beş metre genişliğinde bir dala vardılar. İlerleyip dalın dış kısmına geldiklerinde, gür yapraklar Hyperion’un güneşinin yansımasıyla ışıldıyordu.

“Gemim depodan çıkarıldı mı?” diye sordu Konsül.

“11. kürede yakıtı doldurulmuş olarak hazır,” dedi Het Masteen. Gövdenin gölgesine girdiklerinde, yaprakların koyu renkli, örgülü desenleri arasında kalan siyah kısımlardan yıldızlar görünür oldu. “GÜÇ yetkilileri izin verirse, diğer hacılar senin geminle aşağı inmeyi kabul ettiler,” diye ekledi Tapınakçı.

Konsül gözlerini ovdu ve keşke kriyonik füğün o soğuk kısıkcından iyice çıkıp kendine gelebilmek için daha çok zamanım olsaydı diye geçirdi içinden. “Tahliye timiyle bağlantıda-sın diye tahmin ediyorum?”

“Evet, kuantum sıçrayışından inişimizi yapar yapmaz gözdağı verildi. Şu anda... bir Hegemonya savaş gemisi... bize eşlik ediyor.” Het Masteen, tepelerindeki küçük gök parçasına işaret etti.

Konsül gözlerini kısıp yukarı baktı ama o anda üst kademelerdeki dalların bir kısmı ağaçgeminin gölgesinden dönerrek çıktı ve her tarafa yayılan yaprakları, günbatımının alev alev tonlarına buladı. Hâlâ gölgede kalan yerlerde bile ışıltılı, aydınlatılmış yürüme yollarının, parıltıyan salkımasmaların ve ışıklı asma köprülerin tepelerinde Japon fenerleri gibi kendilerine yer yapıyorlardı; o sırada Eski Dünya’dan ateşböcekleri ve Maui-Ahdi’nden parlak bürümcekler yaprak labi-

rentleri arasından kırpışıp kodlamalar yaparak ilerliyorlar, en yıldızehli yolcuyu bile kandırabilecek şekilde takımyıldızlarla karıştırılacak hâle geliyorlardı.

Het Masteen, kıl karbondan yapılma bir kablodan sallanan sepet asansöre bindi; kablo, tepelerinde üç yüz metre boyunca uzanan ağacın içinde bir yerde kaybolup gidiyordu. Konsül'ün de peşinden gelmesiyle sessizce yukarı taşınmaya başladılar. Konsül yukarı çıkarken yürüme yollarının, podların ve platformların dikkat çekici derecede boş olduğunu fark etti; sadece birkaç Tapınakçı ve minik klon mürettebatı sureti çarpmıştı gözüne. Konsül, randevu ile füğ arasındaki o aceleyle geçen saatte herhangi bir yolcu gördüğünü hatırlamıyordu ama bunu ağaçgeminin kuantumlamasının yaklaşmasına vermiş, yolcuların füğ sedirlerine güvenle yerleşmiş olduklarını varsaymıştı. Fakat şu anda, ağaçgemi görelî hızların çok altında seyahat ederken dalların ağızlarını açmış bakakalan yolcularla dolu olması gerekiyordu. Bu gözleminden Tapınakçı'ya bahsetti.

"Bir tek siz altınızı taşıyoruz," dedi Het Masteen. Sepet, karmaşık bir yaprak labirentinin içinde durdu ve ağaçgeminin kaptanı önden yukarı çıkmaya devam ederek zamanla yıpranmış ahşap bir asansöre getirdi onları.

Konsül şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bir Tapınakçı ağaçgemisi normalde iki ila beş bin yolcu taşırdı; yıldızlar arasında seyahat etmenin en cazip yoluydu bu. Ağaçgemiler dört ya da beş aylık bir zaman borcundan daha fazlasını nadiren tahakkuk ettirir, yıldız sistemlerinin birbirlerinden çok az ışık yılı uzaklıkta olduğu kısa, manzaralı geçişler yapar, böylece varlıklı yolcularının füğ içinde olabilecek en az zamanı geçirmelerini sağlardı. Ağaçgeminin *ödeme yapan yolcu olmadan* altı yıllık Ağ zamanı borcu biriktirerek Hyperion'a gidip gelmesi, Tapınakçılar için şaşırtıcı bir mali kayıp demekti.

Derken Konsül, biraz geç de olsa, ağaçgeminin yakında gerçekleşecek olan tahliye için ideal olduğunu düşündü, zira masrafları Hegemonya tarafından nihayetinde karşılanacaktı.

Yine de *Yggdrasill* gibi güzel ve kırılgan –türünün sadece beş örneğinden biri olan– bir gemiyi bir savaş alanına götürmenin Tapınakçı Kardeşliği için korkunç bir risk olduğunu biliyordu.

Geniş bir platforma vardıklarında, “İşte diğer hacılar,” dedi Het Masteen; uzun, ahşap bir masanın ucunda ufak bir grup bekliyordu onları. Üstlerinde, yıldızlar yanmaya devam ediyor, ağaçgemi eğim ya da sapmasını değiştirecek olduğunda yerlerini değiştiriyorlardı; iki taraflarında ise yapraklardan oluşan yekpare bir küre, kocaman bir meyvenin yeşil derisi gibi kıvrılıyordu. Konsül buranın akşam yemeği platformu olduğunu, daha diğer beş yolcu Het Masteen’e masanın başındaki yerine geçmesine izin vermek için ayağa kalkmadan anlamıştı. Konsül, Kaptan’ın solunda boş bir sandalyenin kendisini beklediğini fark etti.

Herkes oturup sessizleştikten sonra Het Masteen, onları birbirine takdim etti. Konsül diğerlerinin hiçbirini kişisel olarak tanımasa da isimlerin birkaç tanesi tanıdıktı ve bir diplomat olarak aldığı uzun süreli eğitimi kullanarak kimliklerle izlenimleri tek tek ayrı dosyalar hâlinde yerleştirdi kafasına.

Konsül’ün solunda, Peder Lenar Hoyt oturuyordu; Peder, Katolik olarak bilinen eski moda Hristiyan mezhebinin bir rahibiydi. Konsül önce bir an için siyah kıyafetler ve cübbe yakasının ne anlama geldiğini unutsa da neredeyse kırk standart yıl önce Hebron’da felaket geçen ilk diplomatik görevindeyken Aziz Françesko Hastanesi’nde gördüğü alkol travma terapisini hatırladı. Ve Hoyt’un adı geçtiğinde başka bir rahibi, Konsül’ün Hyperion’daki görev süresinin yarısını doldurduğu sırada kaybolan rahibi hatırladı.

Lenar Hoyt, Konsül’ün tahmin ettiği kadarıyla genç bir adamdı –otuzlu yaşlarının başlarından daha yaşlı olamazdı– ama görünüşe bakılırsa, çok da uzak olmayan bir geçmişte adamın başına gelen bir şey, onun korkunç derecede yaşlanmasına neden olmuştu. Konsül zayıflamış yüze, sararıp solmuş tenine iyice dayanmış elmacık kemiklerine, büyük ve de derin

oyukların içine iyice çökmüş gözlerine, kalıcı bir kas seğirtmesiyle sinik bir gülümseme olarak bile tanımlanamayacak kadar aşağı kıvrılmış ince dudaklarına, açılmaktan ziyade radyasyonla mahvolmuş alın bölgesine bakarken, gözlerinin seğirmesiyle önündekinin senelerdir hasta bir adam olduğunu hissediyordu. Yine de bu gizlenmiş acı maskesinin ardında, adamın içindeki delikanlının fiziki yankısının hâlâ durduğunu –daha genç, daha sağlıklı, daha az sinik bir Lenar Hoyt’a ait yuvarlak bir yüzün, açık tenin, yumuşakça duran dudakların belli belirsiz kalıntılarını– görmek Konsül’ü şaşırttı.

Rahibin yanında oturan adamın, yıllar önce Hegemonya’nın pek çok vatandaşına tanıdık olan bir görüntüsü vardı. Âlemağ’daki toplu dikkat süresinin, hâlâ kendisi orada yaşarken olduğu kadar kısa olup olmadığını merak etti Konsül. Muhtemelen daha kısıydı. Eğer öyleyse, Albay Fedmahn Kassad ya da bilinen diğer adıyla Güney Bressia Kasabı ne ünlüydü ne de adı çıkmıştı artık. Konsül’ün nesli ve âlemin her şeyin daha yavaş ilerlediği kıyısında köşesinde yaşayan göçmenler için Kassad, insanın unutabileceği biri değildi.

Albay Fedmahn Kassad uzun boyluydu, iki metre boyundaki Het Masteen’le neredeyse göz göze gelebilecek kadar uzundu ve üstündeki GÜÇ siyahı kıyafette ne bir rütbe işareti ne de bir apolet görünüyordu. Siyah üniforma, Peder Hoyt’un kıyafetine tuhaf bir şekilde benzese de iki adam arasında aslında benzerlik yoktu. Hoyt’un heba olmuş görüntüsüne karşın, Kassad güneşte esmerleşmiş ve belli ki fitti; gram yağ olmayan vücudunun omuz, bilek ve boğazındaki kaslar şerit şerit kendilerini gösteriyordu. Albay’ın küçük, koyu renkli gözlerinden, ilkel bir video kameranın mercekleği gibi hiçbir şey kaçmıyordu. Yüzünün keskin hatları pek çok aç meydana getiriyor, gölgeler, düzlemler, yüzeyler doğuruyordu. Peder Hoyt’unkü gibi çökkün değildi bu yüz; sadece soğuk taştan oyulmuştu. Çene hattı boyunca uzanan ince sakalı, çehresinin keskinliğini tıpkı bıçaktaki kan gibi vurguluyordu.

Albay'ın o yoğun, ağır hareketleri Konsül'e, uzun yıllar önce Lusus'taki özel bir tohumgemi hayvanat bahçesinde gördüğü, Dünya'da yetiştirme bir jaguari hatırlatmıştı. Kassad'ın sesi yumuşaktı ama kendisinin sessizliğinde bile insanın dik-katini çeken bir şey olduğunu fark etmemek elinde değildi Konsül'ün.

Grup büyük kısmı boş olan uzun masanın bir tarafına toplanmıştı. Fedmahn Kassad'ın karşısında oturan adamı, şair Martin Silenus olarak tanıttılar.

Silenus, karşısında oturan askeriye mensubunun oldukça zıddı gibi görünüyordu. Kassad yağsız ve uzunken, Martin Silenus kısa boylu ve bariz şekilde formsuzdu. Kassad'ın taş-tan oyulmuş benzeyen yüz hatlarının karşısında şairin yüzü, Dünyalı bir maymununki gibi hareketli, canlıydı. Saygısız sesi yüksek, kulak tırmalayıcıydı. Al al yanakları, geniş ağzı, eğik kaşları, sivri kulakları ve bir konser piyanistininki –ya da boğarak adam öldüren birininki– gibi uzun parmaklı, durmadan hareket eden elleriyle Martin Silenus'a bakan birinin, onda neredeyse tatlı denebilecek bir şeytanilik göreceğini düşündü Konsül. Şairin gümüşü saçları kaba perçemler şeklinde kesilmişti.

Martin Silenus ellilerinin sonunda görünüyordu ama Konsül, boğazı ve avuçlarındaki kendini ele veren belli belirsiz maviliği fark etti; adamın en az birkaç tane Poulsen tedavisi geçirdiğinden kuşkulanıyordu. Silenus'un gerçek yaşı, doksan ila yüz elli standart yıl arasında bir yerde olabilirdi. İkincisine yakınsa. Şairin aklını büyük oranda yitirmiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu Konsül.

Martin Silenus, ilk karşılaşmada ne kadar şamatalı ve canlı görünüyorsa, bir sonraki konuğun zekâsını hissettiren suskunluğu da ânında kendini hissettiriyordu. Sol Weintraub takdim edilmesiyle beraber başını kaldırdığında, Konsül bu meşhur akademisyenin kısa gri sakalını, çizgilerle kaplı alnını ve hüznü, parlak gözlerini ilk defa görmüş oldu. Konsül,

Gezgin Yahudi ve onun ümitsiz arayışına dair hikâyeleri duymuştu ama yaşlı adamın bebeğini, en fazla birkaç haftalık kızı Rachel'ı kollarında tuttuğunu sarsılarak fark etti. Konsül başını çevirdi.

Altıncı hacı, masadaki tek kadın olan Brawne Lamia'ydı. Takdim edildiğinde, dedektif Konsül'e öyle bir yoğunlukla baktı ki Konsül, kadın başını çevirdikten sonra bile bakışındaki baskıyı hissedebiliyordu.

1,3 g'ye sahip Lusus dünyasının eski vatandaşı olan Brawne Lamia, iki sandalye sağında kalan şairden daha uzun değildi ama üstündeki bol, kadife gemi kıyafeti bile sıkı formundaki katman katman kasları saklayamıyordu. Siyah kıvrıcık saçları omuzlarına değiyordu. Kaşları, geniş bir alına yatay olarak hafifçe çizilmiş siyah birer çizgiydi. Okkalı, sivri burnu, kartal gibi bakışlarını iyice vurguluyordu. Lamia'nın geniş, kösnül denecek kadar etkileyici ağzı, köşelerinden hafif kıvrılarak ya zalimce ya da sadece oyuncu olarak yorumlanabilecek hafif bir gülümsemeye dönüşüyordu. Kadının koyu renkli gözleri, sonucun hangisinin çıkacağını keşfetmesi için gözlemciye meydan okuyordu sanki.

Konsül, Brawne Lamia'nın güzel bir kadın olarak değerlendirilmesinde hiçbir beis olmayacağını fark etti.

Takdim faslı bittikten sonra Konsül boğazını temizledi ve Tapınakçı'ya döndü. "Het Masteen, yedi hacı olacağını söylemişsiniz. Bay Weintraub'un çocuğu mu yedinci?"

Het Masteen'in kukuletası yavaşça sağa sola hareket etti. "Hayır. Shrike'ı bulmayı amaçlama kararını ancak bilinçli olarak verenler hacılara katılabilir.

Masadaki grup hafifçe kıpırdandı. Konsül'ün bildiğini onlar da biliyordu elbette; Shrike Kilisesi desteğiyle düzenlenen, kuzeye yapılan bu seyahate ancak asal sayıda olan bir hacı grubu katılabilirdi.

"Yedinci benim," dedi Tapınakçıların ağaçgemisi Yggdrasill'in kaptanı ve Ağacın Hakiki Sesi Het Masteen. Bu

açıklamayı takiben gelen sessizlikte, Het Masteen'in el hareketiyle bir grup klon mürettebat, hacılara gezegene iniş yapmadan önceki son yemeklerini servis etmeye başladı.

“Yani Atılmışlar daha sisteme girmiş değiller, öyle mi?” diye sordu Brawne Lamia. Gırtlaktan gelen kırçılı sesi, tuhaftır, Konsül'ün içinde bir şeyler uyandırıyordu.

“Hayır,” dedi Het Masteen. “Ama onların olsa olsa birkaç standart gün önündeyizdir. Enstrümanlarımız, sistemin Oort Bulutu'nun içinde ufak füzyon çatışmaları tespit etti.”

“Savaş olacak mı?” diye sordu Peder Hoyt. Sesi de yüzündeki ifade kadar bezgindi. Kimse cevap vermeyince rahip sağına döndü; sanki soruyu geriye dönük olarak Konsül'e yönlendiriyordu.

Konsül içini çekti. Klon mürettebat şarap getirmişti; keşke viski olsaydı diye geçiriyordu içinden. “Atılmışlar'ın ne yapacağını kim bilebilir ki?” dedi. “İnsan mantığıyla harekete geçmiyorlar gibi görünüyorlar artık.”

Kahkahayı basan Martin Silenus, bir yandan da el kol hareketleri yaparken şarabını etrafa saçıyordu. “Biz şu lanet *insanların* sanki hiç insan mantığıyla hareket etmişlikleri var da!” Kadehinden büyük bir yudum aldı, ağzını sildi ve yeniden güldü.

Brawne Lamia kaşlarını çattı. “Eğer ciddi çatışmalar çok geçmeden başlarsa,” dedi, “belki de yetkililer inmemize izin vermeyecekler.”

“Geçmemize izin verilecek,” dedi Het Masteen. Cübbesinin katları arasından kendine bir yol bulan güneş ışığı, sarımtırak derisine düşüyordu.

“Savaşta kesin ölümden kurtulup Shrike'ın ellerinde kesin ölüme teslim edilmeye,” diye mırıldandı kendi kendine Peder Hoyt.

Martin Silenus makamlı bir sesle, “Evren'in hiçbir yerinde ölüm diye bir şey yok!” dedi; bu sesin derin kriyonejik füğde-

ki birini bile uyandırabileceğinden şüphesi yoktu Konsül'ün. Şair şarabının kalanını dikti ve boş kadehini yıldızlara kaldırdı:

“Ölüm kokusu yok – olmayacak ölüm diye bir şey, feryat et, figan et;

*Feryat et, Kibele, figan et; zira o habis Yavruların
Dönüştürdüler bir tanrıyı tir tir bir felçliye.*

Feryat edin, figan edin kardeşlerim, zira kalmadı gücüm benim;

*Sazlık kamışı kadar zayıfım –zayıf– şu çıkmayan sesim
kadar dermansızım –*

Aah, ah, o acı, dermansızlığın acısı.

*Feryat edin, figan edin çünkü ben hâlâ çözülmedeyim...”**

24

Silenus birden sözlerini sona erdirdi ve biraz daha şarap aldı. Yaptığı alıntının ardından gelen sessizliğe bir kere geçirdi. Diğer altı kişi birbirine baktı. Konsül, Sol Weintraub'un kollarındaki bebek kıpırdanıp sessizlikte dikkatini dağıtana kadar hafifçe gülümsediğini fark etti.

“Ee,” dedi Peder Hoyt tereddütle, aklındaki şeye yeniden dönmeye çalışıyormuş gibi bir hâli vardı, “eğer Hegemonya konvoyu ayrılır ve Atılmışlar Hyperion'ı alırsa, o zaman işgal kansız olur, bizim de kendi işimize gücümüze bakmamıza karışmazlar.”

Albay Fedmahn Kassad usulca güldü. “Atılmışlar, Hyperion'ı işgal etmek istemiyor değil,” dedi. “Eğer gezegeni alırlarsa önce dilediklerince yağma, sonra da ellerinden gelen en iyi şeyi yapacaklar. Şehirleri yakıp yıkacak, enkaza çevirecekler, sonra o enkazı da ufak parçalara bölecekler, sonra da o parçaları kızarana kadar pişirecekler. Kutupları eritecekler, okyanusları kaynatacaklar, kalan çökeltiyi de kıtalardan artık

* John Keats'in 1856'da yayımlanmış *The Fall of Hyperion* (Hyperion'un Düşüşü) adlı uzun şiirinden. -yhn

geriye ne kaldıysa oralara serpecekler ki hiçbir şey büyüymesin.”

“Yani...” diye başlayacak oldu Peder Hoyt ama devamını getirmedi.

Klonlar çorbaları ve salata çanaklarını toplayıp ana yemeği getirirken masaya sessizlik hâkimdi.

Konsül, “Bir Hegemonya savaş gemisinin bize eşlik ettiğini söylemişsiniz,” dedi Het Masteen’e. Rozbif ve haşlanmış gök kalamarlarını bitiriyorlardı.

Tapınakçı onaylarcasına başını sallayıp işaret etti. Konsül gözlerini kıssa da karşılarında yavaşça döneduran yıldız sahasında hareket eden bir şey göremedi.

“Şunu alsana,” dedi Fedmahn Kassad ve Peder Hoyt’un karşısından uzanıp Konsül’e katlanabilir bir askeri dürbün uzattı.

Konsül başını hafifçe sallayıp teşekkür ettikten sonra dürbünün güç düğmesine başparmağıyla bastı ve gökyüzünde Het Masteen’in gösterdiği kısmı taramaya başladı. Dürbünün jiroskop kristalleri hafif bir uğultu eşliğinde optik ayarı dengeledi ve programlanmış bir arama paterniyle bölgeyi inceledi. Birden görüntü dondu, bulanıklaştı, genişledi ve sabitlendi.

Hegemonya gemisi dürbünün ekranını doldururken Konsül elinde olmadan ani bir nefes aldı. Elektronik olarak ana hatlarıyla üretilen görüntü ne tek bir koçkâşifin o beklendik değil, beklenen bulanık alanlı tohum gibi görüntüsü ne de bir meşalegeminin o ampulümsü şekliydi; mat siyah, hücum amaçlı bir taşıyıcı gemiydi. Karşısındaki gemi, yüzyıllar boyunca bir tek savaş gemilerinin başarılı olduğu şekilde etkileyiciydi. Hegemonya spingemisi, savaşa hazır şekilde içeri çekili duran dört devasa robotik koluyla, uyumsuz bir aerodinamiğe sahipti. Altmış metre uzunluğa sahip komuta merkezi, bir Clovis mızrak ucu kadar sivriydi ve Hawking motoru ile füzyon kabarcıkları, fırlatma tünelinin ta arka tarafına, tıpkı bir okun tüyleri gibi yerleştirilmişti.